Székesfejérvár, 1903. X. évfolyam, 8. szám. Csütörtök, január 22.

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló" a vobis institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katholikusok törekvéseinek előmozditására „Fejérmegyei Napló" czim alatt létesitett új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

Szent Sebestyén ünnepe és Székesfejérvár.*)

(Levél a szerkesztőhöz.)

Mélyen tisztelt Szerkesztő Ur!

Nagy élvezettel olvastam a Székesfehérvári Hirlap mult számának hosszu és komoly tanulmányozásra valló vezető czikkét. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt vélem, hogy a „Julius" álnév alatt városunk társadalmi életének egyik közkedveltségü, komoly kutatásokkal és tanulmányokkal foglalkozó tagja rejtőzik. A Székesfejérvár város régi emlékei közt nagy előszeretettel buvárkodó szerző nagy hálára kötelezte a város közönségét, mikor hiteles adatok alapján elmondotta: mikor és mely alkalomból lett Szent Sebestyén napja a város fogadalmi ünnepe. Az isteni gondviselés sujtó kezétől meglátogatott ősváros minden bánata és szenvedése, minden reménysége és öröme megjelenik lelki szemeink előtt ama czikk olvasásakor. Szinte látjuk, mint keresett és talált végső menedéket a pestis által meglátogatott város 1739-ben az Ur dicső szentjének, Diokletián császár vitéz katonájának Szent Sebestyénnek hatalmas közbenjárásában. A város örök hálájának kifejezője ez a fogadalom, melyet a tudós szerző a következő szószerinti szövegében közöl:

Az alapitó levél, melyet Károly János közöl Fejérvármegye történetében, 1739. január 15-én kelt és Eszterházy Imre esztergomi érsek 1739. február 15-én erősitette meg. A fogadalomra nézve a következőket tartalmazza.

E városnak összes és minden egyes polgára és lakója, beleértve a hét évet betöltött gyermekeket is, Szent-Sebestyén napja előestéjén kötelesek kenyéren és vizen böjtölni; ez pedig mindaddig meg fog tartatni, mig a pestis ezen országban teljesen meg nem szünik. Maga Januarius 20-ára eső Szent-Sebestyén napja ezen város minden egyes lakója által örök időkön át meg fog ünnepeltetni, ugy, hogy az adózóktól beszedendő és szent célra forditandó sulyos büntetés terhe alatt valamennyien minden, még a legcsekélyebb munkától is tartózkodni kötelesek lesznek. Magán Szent-Sebestyén napján pedig, az előbb emlitett módon évenként megünneplendő napon szintugy örök időkön át ünnepélyes körmenet fog a fentjelzett kápolnához vezettetni s ott egy énekes és két csendes szentmise szolgáltatni.

Sajnos, a végső megjegyzésekkel nem érthetünk egyet. Azt mondja ugyanis a czikkiró gyanánt szereplő gondos történetiró:

A hálás utódok, e város mai közönsége hiven teljesitik őseiknek intézkedését és kegyelettel ruházzák át e fogadalmat a jövő századok nemzedékére.

Végig jártam tegnap Székesfejérvár utcáit. Benéztem a templomokba, a házakba, a hivatalokba, végig néztem a felsővárosi templomba vezetett körmenetet s nem tehetek róla, de — elszomorodtam. Az utcáknak teljesen hétköznapi képe volt, az emberek köznapi ruhájukban jártak, az üzletek, még a keresztények is (az egy szövetkezeti boltot kivéve) egész nap nyitva állottak, adtak vettek az emberek, mint máskor. A hivatalokban, (az államiakban épen ugy, mint a megyeiekben és városiakban) naphosszat körmöltek az emberek, serceegtek a tollak, fogyott a tinta és a papiros mint máskor. Pedig városunk vezetői alkalomadtán annyira szeretik magukat hivő keresztényeknek (nem akartam azt mondani, hogy „jó katholikusoknak") nevezni és mutatni! Megerőltettem az eszemet, szememet, hogy valamit felfödözzek a hivatalosan ünneplő, az ősök hagyományait tisztelő városból, de fájdalom, semmit sem találtam, azon a két hajdun kivül, akik kardosan, daliás léptekkel vonultak a processio élén a zászlóvivő gyerekek mellett. A templomokban kaputus embert egyet sem láttam, még azok közül sem, akik más ünnepen be-be szoktak nézni az Isten házába. (Örömmel jegyzem itt meg, hogy a felsőváros népe hagyományos vallásosságával látogatott el a jótevő Szent felsővárosi templomába.

*) Jól ismert kezekből vettük és közérdekűségük miatt e helyen közöljük e megszólalendő sorokat.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Régi példák és legendák.

Összegyüjtötte s a székesfejérvári belvárosi kath. körnek 1903. évi január hó 18-án rendezett ünnepén felolvasta: **Dr. VARGHA DAMJÁN**, ciszt. r. főgymn. tanár.

(Folytatás.)

Nagyon hasonló értékű a példához az, mely a Debreczeni kódex 249. lapján olvasható: „Vala Spoletomnak városában egy igen szép termetü leányzó, ki mindenkoron ez világi hitságokra igyekezik vala, semmit nem gondolván az örökké való jövendő élettel. Egy időben kórsággal megveretteték Uristentől. Lelki üdvösséges intéseket igen utál vala és ingyen sem akarja vala hallani. Mikor pedig az kórság igen nagyon meghatalmazott volna rajta és megismerte volna az boldogtalan leányzó, hogy az ő élete rakon közel volna, szüntelenül kezdi az ő anyját kérni, hogy felöltöztetné őtet az ő drágalátos ruhájába, kivel szokott vala ő élni. És felöltöztetvén, igérné őtet oly mint menyeközőbe akarná vinni. Az ő anyja reá engedé, és megtevé ezt, a mit az ő leánya kiván vala . . . Ezképen felöltöztetvén feküvék felfohászkodván: Jaj — ugymond — énnekem, mert ime én meghalok, ki ilyen igen szép vagyok és édes, ki minden kisdedségemtől fogva növekedtem s tartattam nagy gyengeségben. És immár én meghalok oly igen gyengeséges ifjuságomban. Ezeket hallván az környül állók, mondnak vala öneki": (Itt e kódex megszakad. De folytatható a Lobkowitz k. 50. l.-ről [illegible]) „Szerető leány, ím bizzál az Uristenben és ajánljad neki magadat, mert igen kegyelmes és irgalmas. Ez annál inkább nagy sirással felele mondván: Mit gondolok én Istennel? Jövel te pokolbeli ördög, és te vegyed el az én lelkemet! mely beszédek között az ő boldogtalan lelkét kibocsátá." — Elképzelhetjük, mily lelki megborzadás foghatta el a jó clarissa apácát, midőn 1514 körül a ránk maradt szöveget s benne e megdöbbentő példát apácatársainak lelki épülésére lemásolta. Még ma is hideg borongás futja át a gyengébb érzésüek keblét, hát abban a vallásilag nagyon is érzékeny korban. El kell ismernünk a példa élénk szinezését s mélyen megragadó leirását. Ime mily melegséggel s mily szeretettel intik a jó apácákat a világ hiuságainak megutására, ha netán a kolostor csendes egyszerüségében ilyen forma kisértés fogná el őket. E példa olvasása bizonyára megtette hatását.

Ilyen s ezekhez hasonló példa rengeteg sok van kódexeinkben. Az elvont hitigazságok fejtegetése közben találkozunk velők felüditő eszközökként használva „az egyszerü parasztlelkek épületes oktatására, kiknek mintegy testi és kézzefogható dolgokat s olyanokat kell eléjök adnunk, a melyeket gyakori tapasztalásból ismernek" — irja Jacobus de Vitriaco, ki 1240-ben halt meg. E nagy nevü domonkos, Vincentius Bellovacensis-szel (IX., Szent Lajos fiainak nevelőjével), Étienne de Bourbonnal († 1261.) s a nagy nevü angol ciszterczitával Sheppey Jánossal (XIV. sz.) indul meg nagyobb mértékben az ő gyüjteményes példáik s legendaik alapján a hosszabb prédikációknak ilyen megható történetkékkel — esetleg mesékkel — való megtüzdelése. A mi világhirü Temesvári Pelbártuk, ki a magyar Ferencrendiek örökös dicsősége, a szentbeszédek alatt a „szundikálók felébresztésére," tehát az érdeklődés s figyelem felkeltésére a szórta tele mélyen járó scholastikus fejtegetéseit példákkal. És az ő latin művei, valamint Jacobus a Voragine „Legenda aurea"-ja nyomán jutottak el ezek a mi magyar kódexeinkbe.

Főleg a délutáni s itt is a hosszabb böjti prédikációk alatt volt nagy eredménye az ilyen vagy itt-ott kissé triviális példáknak. E példák sokszor igen köznapiak voltak, melyek azonban az egyes hitigazságokat minden fejtegetésnél markánsabban fejezték ki.

Mily találóan jellemzi a jóakaratu törekvést az Érdy kódex (94. l.) következő példája: „Vala egy szegény ifju frater, ki soha egy igét sem foghat vala az szentirásban. Méne azon való bánatjában egy vén jámbor atyához és megmondá öneki. Monda az vén atya: hozz két szennyes fazékat ide. Mikoron megtölte volna, mondá esmég: öntsd vizet imez egyikben, öntsd meg kive belőle. Mikoron azonképen tött volna, mondá esmég az vén atya: esmét azoképen tégy! Mikoron gyakorta az ifju frater megmosta volna az egyik fazekat, mondá végre: hozd ide immáron őket. És megkérdé: melyik volna tisztább? Felelé az ifju frater, hogy az, kiben vizet töltött volna, esmég öntött volna belőle ki. Adá azért az regulát mondván: ugyan vagyon embernek is dolga: csak gyakorta hallgassa Istennek szent igéjét, bátor meg ne tarthassa, mégis tisztább, honnan az, ki nem hallgatja."

Ugyancsak a prédikáció hallgatására int

Mai lapunk 4 oldal.

00000051

A többi templomoknál csak az iskolák voltak üresebbek. Ezekben szünetelt a munka, mert *ünnep volt.* (Nem tehetek róla de eszembe jutottak a katholikus kör multkori jeles felolvasójának Károly tanár urnak a szavai, kihez beiratás alkalmával egy „öreg rák" e szavakat intézte: „nevelje, kérem, a fiamat vallásosan, *gyermeknél ez igen fontos.*")

Szó, a mi szó, Székesfejérvár városa teljesen sutba dobta, nemcsak régi vallásosságát, mely pedig olyan jól illenék szent István városához, hanem a buzgó ősök hagyományai iránti szép kegyeletet is.

Talán nem vádolná senki sem bigottériáról azt a városatyát, ki a legközelebbi közgyülés alkalmával a város vezetőségéhez ez ügyben interpellációt intézne?

Már bocsánatot kérek, részemről abszurdumnak tartom, hogy egy ősi magyar keresztény (majdnem megint azt mondottam, hogy: katholikus) város védőszentje iránti tisztele és hálája s ősi hagyományai iránti kegyelete abban merüljön ki, hogy fogadalmi ünnepén minden második házban fánkot sütnek, és a vásártéren néhány mozsárágyut eldurrantanak a halálra lődözött nagy Szent tiszteletére. (Tudomásunk szerint az utóbbi években ez is befagyott s így ma már csak a fánksütés maradt meg. Szerk.)

Maradtam a m. t. Szerkesztő Úrnak tisztelő hive

Julius II.

UJDONSÁGOK.

— **A felsővárosi kath. kör közgyülése.** A felsővárosi kath kör közgyülését f. hó 17-én délután 5 órakor tartotta. A gyülést *Tamás* Vilmos esperes-plebános, a kör egyházi elnöke szép, lelkes beszéddel nyitotta meg, melyben a kath. sajtó és a kath. körök és szövetkezetek pártolására buzditotta a szép számban összejött tagokat. A katholicizmus — mint beszédében kifejtette — hazánkban még mindig nem olyan erős, minőnek a katholikusok számát tekintve lennie kellene, mert sok katholikusban hiányzik a kath. öntudat, és még mindig nincs meg nálunk az az összetartás, mely a más vallásuaknak lehetővé teszi, hogy minden téren érvényesüljenek. A katholikusok öntudatra keltésén és tömöritésén fáradoznak évek óta a kath. sajtó és a kath. körök, s rajtunk, a közönségen áll, hogy ezen nehéz, de magasztos munka meghozza a megfelelő gyümölcsöt. Azért tehát teljes erőnkből s kitartó buzgalommal támogassuk a kath. sajtót és egyesületeket; ne nézzük az itt-ott felmerülő hiányokat, hanem hathatós támogatásunkkal tegyük lehetővé a hiányok megszüntetését.

A megnyitó beszéd után a kör jegyzője felolvasta a mult évi közgyülés jegyzőkönyvét és évi jelentését, mely utóbbi szerint a választmány a közgyülés óta 5 ülést tartott, hogy az időközönkint felmerült ügyeket elintézze. Szept. 28-án a kör szépen sikerült jubileumi ünnepélyt tartott a 25 éve uralkodó XIII. Leó Pápa tiszteletére. A kör tagjainak száma 283, kiknek szórakoztatására és képzésére szolgáltak a lapok, felolvasások és a könyvtár. 7 lap és 1 folyóirat állott az olvasó közönség rendelkezésére. Felolvasás a mult közgyülés óta 9 tartatott. Vértes Kálmán könyvtárnok jelentése szerint a könytár a mult évben ajándékozás utján 21 kötettel gyarapodott s most 254 kötetből áll; a könyvtárt 99 tag használta. Szeitl Mihály pénztárnok jelentése szerint a kör farsangi táncmulatsága 141 K. 90 ft jövedelmezett; a kör összes bevétele 731 k. 51 f., kiadása pedig 426 k. 51 f. s igy pénztári maradvány 305 k. A pénztárnoknak a közgyülés köszönetet szavazott a pénztár lelkiismeretes kezeléséért. Végül az elnök megköszönve a kör tisztikarának és választmányának buzgó működését, valamint a tagoknak a kör támogatását, a gyülest bezárta s a kör részére 10 kor. ajándékot adott át a kör pénztárnokának.

— **A városi pénzügyi szakosztály** ma d. e. 11 órakor *Mohay* Lajos pénzügyi tanácsos elnöklete mellett ülést tartott s ez alkalommal özv. Kapros Mihályné kérelme tárgyában mondott véleményt. Nevezett éveken át városi szülésznő volt s most mint elmebeteg az önfentartásra képtelen. Kegydij czimén kérik számára az életfentartási költséget, a szakosztály azonban segély czimén hoz javaslatba havi 16 korona. járadékot.

— **A vármegyei házipénztár és gyámpénztár** állami kezelésbe való átadása e hó 19-dikeu nyert befejezest az összes leltárak, kimutatások és jegyzőkönyvek aláirásával. Az átadás e hó 2-án kezdődött s két hétig tartott. A fáradságos munkálatot *Szüts* Arthur főjegyző elnöklete s vezetése mellett működő küldöttség teljesitette odaadó buzgalommal. Az eljárás naponkint d. u. 2 órakor kezdődött. A küldöttség tagjai voltak a vármegye részéről a főjegyzőn kivül dr. *Hattyuffy* Dezső arv. elnök, Heinrich Lajos t. főügyész, Molnár Béla, Vertessy József bizottsági tagok, Fortvingler Ferenc megyei főpénztárnok, Szabó József h. főszámvevő, Szakál Antal, Vida Pál ellenőrök, az állam részéről: Merzits Lajos h. pénzügyigazgató, Halla János számtanácsos, Belopotóczky József állami pénztárnok, Csecsinovits Gyula ellenőr. Átadatott a házipénztár kezeléséből készpénzben 63048 kor. 41 fil., értékpapirokban, takarékpénztári betétekben 2,417.917 kor. 09 fill., közigazgatási letéti kezelésből értékpapirokban s takarékpénztári betétekben 120.669 kor. 52 fil. Összesen 2,601.635 kor. 02 fill. — Gyámpénztári kezelésből: készpénz 12971 kor. 84 fil., letéti készpénz 80157 kor. 90 fill., értékpapir s takarékpénztári betétekben 647786 kor 55 fill., letéti értékpapir s takarékpénztári betétekben 85163 kor. 41 fill., értéktárgyakban 501 kor., adóslevelekben 2.660,319 kor. 98 fill., a gyámpénztári kezelésből tehát összesen 3.486,900 kor. 78 fillér. Egészben véve tehát az állam átvett 6,088.535 k. 70 fillért. Az átvétel alkalmával a küldöttség arról győződött meg, hogy a vármegyei pénztári kezelés pedans, kifogástalan volt s az eljárás befejeztével az elnöklő főjegyző a küldöttség nézeteit tolmácsolva elismerésének adott kifejezést a kifogástalan s dicséretreméltó pénztári kezelésért, valamint a megyei volt számvevőségnek is az odaadó pontos tevékenységéért. A vármegyei kezelés általában oly szabatos s helyes, e mellett mégis oly egyszerü volt, hogy csak azt kell kivánnunk, hogy a jövő állami kezelés hasonló legyen.

— **A szinházi botrányok epilogusa.** Nem akartunk bővebben foglalkozni a szinházi botrányokkal, mert mindig hinni akartuk, hogy városunk gyermek-ifjusága belátja rakoncátlan magaviseletének helytelenségét s felhagy vele. Sajnos, nem igy történt. A betegség terjedt s most már hathatós orvosságra van szükség. És hogy ez megadassék, felhivjuk a rendőrség figyelmét a saját jogaink érvényesitésére, egyben pedig kötelességének teljesitésére. A szinház ugyanis a nyilvánosságnak szánt közhely, a tetszésnyilvánitás ott meg van engedve emberhez illő módon. A dobogást, vastapsot, éktelen orditozást ilyennek nem tekinthetjük s igy a ki ezt teszi, a szinházból egyszerüen eltávolitandó, ha felnőtt, ha éretlen kölyök teszi. Ily dolgokkal szemben a humanitásra, kulantériára való hivatkozás nagyon helytelen felfogásra vall s ha kényszeritve érezzük magunkat hathatósabb orvosszerekhez nyulni (esetleg a szinházba járó diákság névsorának leközlése használ), azon aztán senki sem csodálkozzék. Hirt adtunk arról az ablakbeverési botrányról, melynek éretlen szerephősei között egy keresk. akadémiai tanuló is találtatott. Már magában véve az a körülmény, hogy egy diák éjfélkor még az utcán csatangol, elég szomoru dolog s a szülói fegyelem gyengeségére vall. Hogy mily következménynyel jár az ilyen diákkönnyelmüség, szó szerint közöljük a kereskedelmi iskola igazgatóságától vett következő értesitést:

A felső kereskedelmi iskola igazgatósága intézete ifjuságának a szinházba járást betiltotta s kivételes engedélyt hazafias darabokhoz csak azoknak a tanulóknak ad, kik szülőikkel mennek szinházba. E tilalmat a szinházi tüntetések tették szükségessé. Az intézet igazgatósága alapos vizsgálat alapján meggyőződött róla, hogy — egy tanuló kivételével — az iskola ifjusága távol állott ugyan a szinházban s azonkivül lefolyt tüntetésektől, de miután az intézeten kivül álló elemek is gyakran kereskedelmi iskolai tanulóknak nevezik magukat s ez a közönséget félrevezette, minden félreértés elkerülése végett a felső kereskedelmi iskola ifjuságának megtiltotta a szinházba való járást. Azt az egy tanulót pedig, ki magáról megfeletkezve részt vett a tüntetésekben, haladéktalanul eltávolitották az intézetből.

Nagyon helyes s bármennyire szokatlan dolog, a diákságnak egyetemleges kiütása a szinházból, a jelenlegi körülmények között a többi intézetek részéről sem tartanók időszerütlennek.

— **A városi iskolaszék** ma d. u. 3 órakor dr. Fanta Adolf, mint kiküldött választási elnök vezetése mellett ülést tartott. Az ülés egyetlen tárgya Knőbel Elemér tanitó helyének betöltése volt. Nevezett ugyanis tartósan szabadságoltatván, a helyettesités nehézségekbe ütközik s ezért vált szüségessé egy uj tanerő beállitása. A kitüzött határidőn belül 20 pályázat adatott be. A pályázók az általános osztályzat szerint a következők: Semsey Gizella, Stefanek Ferenc, Kancsár Dezső, Tóth László, Ditrich József, Kniesz József, Ifsits Gyula, Schlecta Károly, Kubik Lujza, Szabó Antal, Józsa Ernő, Veigerl Gyula, Wéber Jenő, Habacht János, Szabó Ernő, Szegedi Sándor, Simon István, Kún Sándor, Kapitány Lajos és Stipánovics Károly. A választás névszerinti szavazással elrendeltetvén Kapitány Lajos 8 szavazata ellenében Tóth László 11 szavazattal városi tanitónak megválasztatott. Megjegyezzük, hogy Macskásy Róza k. a. annak dacára, hogy mint a polgári leányiskola h. igazgatója iskolaszéki tag, nem szavazott, mert Alaghy Dezső isksz. elnök szerint szavazati joga nincs. Alig hisszük. Felebbezéssel jó lenne az ügyet tisztázni.

— **Előljáró-választás.** Vaálon f. hó 15-én nagy érdeklődés mellett ejtették meg az előljárók választását. Birónak ismét Szabó Ferencet, törvénybirónak ujolag Kecskés Istvánt, pénztárnoknak Csókás Andrást, közgyámnak Csincsa Jánost választották meg. Előljárók lettek Marczinka János, André Imre, P. Bencze János, Csókás László, S. Juhász István, Zsigmond László, Mihályovits István, Kis Horváth István. Nagy küzdelem talán Szabó Ferenc és Keresztes Mihály között folyt és Szabó csak nagy erőfeszitéssel tudott győzni s akkor sem többel mint 8 szavazattal.

---

bennünket a következő is: „Vala némineme ember, ki soha nem állhatja vala meg, mint prédikálani kezdtek, de ottan kimenvén idestova kerengette a szentegyházat. Mikoron kimult volna, jöve a szent egyház és kezdének érette zsolozsmát olvasni. Ime, csoda dolog! Az áldott Krisztus Jézusnak feszületi kivonja kezeit az vasszegek közül és beldugaszolja ő füleit. Azt látván megrettenének rajta. Mondá ottan a jámbor pap. Tudjátok atyámfiai, hogy ennek az jegye: mert miképen az ember soha nem akarja hallgatni Istennek beszédét, de ottan kimegyen vala róla, ime Isten is nem akarja hallani érette való imádságot. Azért tudjátok, hogy az ember elkárhozott." (Erdy k. 95. l.) E pregnánsan jellemző példa elolvasása vagy meghallgatása után, azt hiszem, nem akadt már a hivő gyülekezetben, ki prédikáció-kerülésével ezen szerencsétlen embertársa sorsára akart volna jutni. E példa is bizonyára megtette hatását.

Egy másik „csacsogó asszonyállat" prédikáció alatt kezdi káromolni Istennek szent papját. És mikoron meg nem szünnék, mondá az szent: Erdeg vedd fel, vedd fel, a mi tied és menj el vele! Ime csodálatos dolog, azonnal felragadá az asszonyállatot és mindaddig vivé, míg hallhattak sivását-rivását." (Erdy k. 95. l.)

De nemcsak az ilyen nagyobb, botrányos viselkedések s bünök ellen kelnek ki kódexiróink, hanem éles szatirával s szellemes példákkal mutatnak rá az emberi természet apróbb fogyatkozásaira is.

(Folyt. köv.)

00000052

— **Halálozás.** Súlyos csapás érte id. *Kostyelik* Ferenc vár. biz. tagot. A kivel a földi élet örömeit s bánatát megosztotta, a ki erősen vallásos lelkületével az élet küzdelmeinek tövises utján erős hitében keresett vigasztalásamot a megpróbáltatások idején, [illegible] szerető feleség, a gyermekeiért önfeláldozó [illegible] meghalt. Hosszú volt a szenvedése s panasztalan a türelme. Elköltözött a boldogok honába s ma d. u. 4 órakor a város közönségének igaz részvéte kisérte az utolsó földi uton. A család a gyászesetet a következő jelentésben tudatja:

Kostyelik Ferenc a maga, valamint az alulirottak és az összes rokonság nevében fájdalomtól megtört szivvel tudatja, hogy felejthetetlen jó neje, édes anya, szerető nagyanya, jó testvér és rokon *Kostyelik* Ferencné szül. Horváth Anna f. évi január hó 21-én déli 12 órakor, hosszas szenvedés és a haldoklók szentségének áitatos felvétele után életének 62-ik, boldog házasságának 43-ik évében elhunyt az Urban. A megboldogult hült teteme f. hó 22-én d. u. 4 órakor, a róm. kath. vallás szertartása szerint fog Palotai-utca 20-ik sz. gyászházban (Marschall-ház) beszenteltetni s a „Szent Háromság"-ról nevezett temetőben nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise-áldozat a drága halott lelki üdveért f. hó 23-án reggel 8 órakor a székesegyházban fog a Mindenhatónak bemutattatni. — Székesfehérvár, 1903. január 21-én. Béke hamvaira! Gyermekei: Kostyelik József, Anna férj, özv. Marschall Nándorné, Julcsa férj. Tremkó Józsefné, Ferenc, Janka férj. Bernáth Pálné, Cecília férj. Vöröscsáky Jánosné, Etel, Kajetán, Margit. Testvérei és sógorai: Horváth Mária és férje Tomann József, Rozália és férje Schmied Károly, Katalin és férje Bozmanszky Boldizsár, Horváth Sándor. Sógornői: Özv. Molnár Pálné, szül. Kostyelik Mária, Kostyelik Julianna. Menye; Kostyelik Józsefné, szül. Öszterling Erzsébet. Vejei: Tremkó József, Bernáth Pál, Vöröscsáky János. Unokái: Marschall Nándor, Béla, László, Ferenc, Mariska, Anna, Sándor, Babi. Tremkó József, Antal, Nándor, Péter, Pál, Imre. Kostyelik Katica, Juliska, Feri. Bernáth Lajos, Irén, Pali, Nándor.

— **Egyházi közgyülés.** Értesittetnek a helybeli ev. ref. egyház tagjai, hogy az évi közgyülés f. hó 25-én d. e. 11 órakor fog megtartatni az egyházi tanács disztermében. Tárgysorozat: 1. A számadások megvizsgálása. 2. A Csilléry József elöljáró elhalálozásával megüresedett presbiteri állás betöltése. Mint halljuk, ezen állásra kandidálva vannak: Csaplár László, id. Csapó István és Simon Sándor.

— **Jóváhagyott alapszabályok.** A „Dunapentelei ifjuságí önképzőkör" alapszabályait a belügyminiszter jóváhagyta.

— **Gyilkosság és öngyilkosság.** Rémes esetről értesit bennünket vaáli levelezőnk, mely az egész községet környékével együt lázas izgatottságban tartja: Sós István öreghegyi őr hosszabb idő óta ellenségeskedő viszonyban élt lakótársával az öreg Beke Jánossal. Sós vadházasságban élt egyik nőrokonával, a kire Sós, mint rokonára ráiratta a házát, csupán azt követelvén tőle, hogy ennek fejében haláláig lakást és eltartást biztositson a számára. De a régi és kipróbált közmondás: „vedd be a tótot (Sósot) s kiver a házadból, ujra fényes beigazolást nyert. Sós, a ki csak a vadházasság révén jutott a födél alá, csakhamar úrnak kezdte magát érezni az öreg Beke házában. Folyton zsörtölődés, heves kifakadások, végre oly mélységes gyülölet kelt közöttük, hogy Sós kijelentette, miszerint ha Beke még egyszer beteszi a lábát a saját portájára, le fogja lőni. Hétfőn d. u. kiállott Sós az emberlesre. Az ól mellé állt és hosszan várt, mig végre az öreg hazaért a tolonckisérésből, a melylyel elfoglalva volt. Alig lépett be a háziur a saját kapuján, midőn egymásután két lövés dördült el. Az egyik lövés a karját sebesitette meg az öregnek, a másik a mellébe furódott. De egyik sem volt halálos. Sós látva, hogy célját el nem érte, ölébredt benne a vadállati vérszomj s a mit már elhatározott, hogy kipusztitja az öreget az életből, keresztül is vitte. Berohant a kamrába, kihozta a baltát, s addig verte a szerencsétlen áldozatot, mig az utolsót mozdult s kilehelte lelkét.

A gyilkos érezte tettének irtózatos sulyát. A háborgó lelkiismerete üldözőbe vette. Megszökött s egész éjjel a szőlőhegyen tartózkodott. Lelke nem birta elviselni gyilkos voltának szörnyű gondolatát, sem a következményt, mely rettenetes tettének nyomába lépett vona. Bűnbánat helyett a saját életének szakitotta végét s 20-ikára virradóra a présházba öngyilkosságot követett el.

A hatóság azonnal megtette a jelentést. A bünjeleket lefoglalták s a községházán őrzik, mig a hivatalos eljárás a kellő lépéseket megteszi.

— **Névváltoztatás.** Hofstädter Ferenc bicskei illetőségü, budapesti lakos vezetéknevét belügyminiszteri engedélylyel Halász-ra változtatta.

— **Farsang.** Mint már jeleztük, a „Székesfejérvári es megyei kiskereskedők" és a „Székesfejérvári kereskedő ifjak egyesülete" segélyalapjuk javára február hó 7-én a „Magyar király" szálloda termében hangversenynyel egybekötött zártkörü táncmulatságot rendeznek. Belépti-dij 3 k. Kezdete este 8 órakor. A hangverseny műsora a következő: 1. Mascagni: „Nagy ábránd" Parasztbecsület operából. Előadja a m. kir. V. kerületi honvédzenekar. II. Váradi Antal: „Utolsó sor." Szavalja Holló Jenő III. a) Meyerbeer: „Fides áriája" Próféta operaból. b) Piusuti: II. „libro santo." Énekli Dr. Mohr Mihályné urhölgy, zongorán kiséri Roheim ur. IV. a) Chopin; „Nocturne" b) Mendelsoohn: „Capriccio" c) Delibes: „Grande valse" zongorán játsza Havas Gáborné urhölgy. V. a) Saint Saens: „Delila áriája" Simson és Delila operából, b) Noseda; „A végzet" énekli Dr. Mohr Mihályné urhölgy, zongorán kiséri Roheim ur. VI. Gyalui Farkas: „A telefon vidéken" Békebaráti Gusztáv magánbeszéde. Előadja Hajdu Dezső.

A csákvári ifjuság 1903. évi február hó 1-én a kath. legényegylet helyiségében működevő előadással egybekötött táncvigalmat rendez. Az előadás kezdete este fél 8 órakor. Személyjegy 2 korona, családjegy 6 korona, gyermekjegy 50 fillér. Az ifjuság előadja ez alkalommal Almási Tihamér és Andreánszky Jenő egy-egy vigjátékát.

— **Moóri csendélet.** A verekedés jellegzetes vonása a mi vidékünk lakosságának. Vasárnap Moórnak volt véres éjszakája. A hazafelé ballagó Mergli György moóri lakost támadta meg illuminált állapotban két legény: Szaczger Ferenc és Král Antal. Jároms zeggel rohantak az áldozatra s ha a csendőrőrjárat közbe nem lép, Mergli holtan marad a helyszinén. Eszméletlen állapotban vették gyógykezelés alá a súlyos testi sértést szenvedett embert, a ki a biróságnál tett feljelentést.

— **Nem parancsol nékem a biró . . .** A mohai farsangi mulatság nem esheti meg verekedés nélkül, a legények duhaj virtussága kivánja ezt igy. Az idei mulatság vasárnap volt s alig látták még a bornak szinét is, Kalmár Miklós és Kovács János legények hajba kaptak s rendezték hamarjában olyan verekedest, hogy Pojányi községi biró jónak látta a mulatság beszüntetését emlegetni. Egy darabig beke váltotta fel a vészekedést, de csakhamar találkozott ismét egy hős, a ki verekedést rendezett. Bors József volt a csárda legénye, a kit a biró most már kénytelen volt a korcsmából kiutasitani. De hát Bors nem azért mohai legény, hogy engedni tudjon. Fogott rajta Kálmán Miklós biztatása s ugyancsak verte a mellett, hogy neki nem parancsol a birót, sőt hogy nagyobb legyen a kijelentésének sulya, verte még a biró mellét is. A két legény a biróságnál veszi e. mélló büntetését.

— **Az ezresek tolvaja.** Az ezer koronás bankjegyek alig két hete kerültek forgalomba, máris akadt olyan szerencsetlen, a kit elkábitott. Bosnyák Kati érdi illetőségu cselédleánynak már városunkban is bünös multja van s itt is lopás miatt üldözte a hatóság. Legutóbb Merkstein Salamon budapesti fakereskedőnél szolgált, a honnan három darab vadonatuj ezresbankoval megszökött. Körözését elrendelték.

— **A magyarországi munkások rokkant és nyugdij-egyletének** helyi fiókja vasárnap azaz f. hó 18-án igen kedélyes mulatságot tartott Varga István vendéglőjében, a mely csak a hajnali órákban ért véget. Általános derültségben tartotta a közönséget a világ-posta. A legtöbb levelező-lapot *Farkas* Juliska k. a. kapta, a ki 404 levelezőlappal egy diszes levelezőlap-albumot nyert. A férfiak közül Csipke János volt a levelező-lapok hőse, a ki szintén jutalomban részesült. A jelenvolt hölgyek névsorát hamarosan igy állitottuk össze. *Asszonyok:* Bihari Imréné, Bogár Istvánné, Csizmadia Vendelné, Czigelmüller Lajosné, Csáder Ferencné, Engelmann Pálné, Fehér Ödönné, Farkas Istvánné, Gröf Imréné, Horváth Istvánné, Horák Jánosné, Kovács Sándorné, Kuti Józsefné, Németh Ágostonné, Reigl Antalné, Skrivanek Ferencné, Sándi Jánosné, Tujner Ferencné, Viniczay Györgyné stb. *Leányok:* Engelmann Gusztika, Bogár nővérek, Farkas Juliska, Hári Róza, Hegyi Mariska, Horák Katica, Gyurkovits nővérek, Mayer Mariska, Szemler Erzsike, Sandi Jolánka, Szőlár Katica (Seregélyes) Viniczay nővérek, Virág Berta, Vagner Zsuzsika stb.

Felülfizetéssel az anyagi sikert növelték: N. N. 6. kor., Rauscher Béla, Ignics Ignác, Esser Alajos, Jámbor Mihály 2—2 kor. Végh Gyula, Fejes Gábor, Sütő Ferenc, Dombrobszky János, Schmölcz László, Rejha Károly, Gróf Imre, Horváth István, Csipke János, Ifj. Glasz Károly, Gyurkovics Ferenc, Rózinger Ferenc 1—1 koronát. Kálóczi Gyula, Csizmadia János, Herkner József, Thurzó Antal 60—60 fill. Tujner Ferenc, Fehér Ödön, Halmi József, Hári Jánosné, Viniczai Györgyné, Kovács Sándor, Kuti József, Bogár Istvánné, Virág János, Csizmadia Vendel, Sándi Jánosné, Németh Gusztáv, Reigl Antal, Stand Ferenc, Harsch Ferenc, N. N., N. N., N. N. 40—40 fillért. Rábils János, Bendi István 20—20 fillért. Ezuton is köszönetét nyilvánitja a felülfizetőknek a rendezőség.

— **Állategészségügy.** Baracska és Kajászó-Szent-Péter községekben a száj- és körömfájás a hasitott körmü állatok közt felléptett. A községek zár alá vétettek.

— **Hernyóirtás.** Reé István rendőrfőkapitány a hernyóirtásra vonatkozólag a következő felhivást bocsájtotta ki: Sz.-Fejérvár szab. kir. város hatóságának megbizásából, az 1893. évi XII. t.-cz. 50. §-ára hivatkozással felhivom: mindenon t. birtokosokat, kiknek tulajdonát élőfák és bokrok képezik, s azokat, kik ezen fák és bokrok gondozásával megbizva vannak hogy, a fákat és bokrokat a kártékony hernyóktól, illetőleg hernyó fészkektől és lepke tojásoktól legkésőbb f. évi március hó 15-ig megtisztitani s az összegyüjtött hernyókat, hernyófészkeket és hernyótojásokat elégetni törvényszabta kötelességüknek ismerjék, mivel ellenkező esetben kénytelen leszek a rendőrhatóság az idézett törvény 93. és következő §§-ai értelmében a mulasztók ellen a mezőrendőri bihágást folyamatba tenni s annak eredményéhez képest megfelelő büntetéssel sujtani.

HÁZVEZETŐNEK ajánlkozik plebániára középkorú özv. gazdatisztné. Cim: Cz. L. Ghimes, Nyitra-m.

— **Az Egyházmegyei könyvnyomdában Kossuth-utca 11. sz., egy jó házból való fiú tanulónak felvétetik.**

SZINHÁZ.

Kedd, jan. 20.

Rózsaszinü levelek. Nagy Mariska jutalomjátéka. Könnyü kis vizsgadarab, az előadása hát szépen sikerült. De nem mondható ez jegyek dolgában, mert biz ezekből igen kevés kelt el. A kilátásba helyezett tünetés is — mint azt előre sejtettük — csak humbug volt, csak reklám. De meg ha tüntetésről egyáltalán szó lehet, vagy lesz ezután, annak okai tisztán maguk a művésznők, akik nem átallják a gyerekemberekkel szóba állni, a kiket egy mondvacsinált szinpadi mosoly, egy tán nem ugy gondolt szép szó is annyira megbolondit, hogy bármiféle ostobaságra is kapszek. Mi szükség van arra egy 15—16 éves gyereknek, hogy azzal dicsekedhessék, hogy ő ma ennél vagy annál a szinésznőnél ozsonnázott, pezsgő, meg pántlikás szivar volt bőven? Mi szükség van egy önérzetes művésznőnek arra, hogy ilyen ólomkatonákból állitson phalanxot

ORSZ. SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

00000053

maga elé? Azokat a szegény gyerekeket ez a *barátság* erkölcsileg is, anyagilag is tönkre teszi (lám egyet már az iskolából is kisegitett!); legyenek hát a művésznők komolyabbak, és ha szeretik az ifjuságot, ha *igazán* szeretik őket, ezt ugy mutassák ki, hogy nem állnak velük szóba. Mi nagyon jól tudjuk, kikről van szó; mit szólnának hozzá a hölgyek — ha ez tovább is igy tart — ha egyszer a közönségnek is névszerint tudomására hoznók, kik azok a *kedvelt* művésznők, akik a klakkal biztositják maguknak a *közkedveltséget?*

Szerda, jan. 21.

Kornevillei Harangok. Margó rekedtsége miatt Harkányit ugratták be Szerpolett szerepébe, a miért meg a közönség érezte magát ugy, mint a kit felültettek, sőt sokan nem is mulasztották el e fölötti boszankodásuknak hangos kifejezést adni. Az előadás tekintettel arra, hogy ezt a régi mestermüvet kötelessége volna minden szereplőnek jól ismerni, elég gyenge volt. Margó hiánya meg már végleg fölbillentette az előadást. A vendég, *Kenedich* Kálmán, a ki ezelőtt tizennégy esztendővel városunkban kezdte meg szini pályafutását és immár hét éve tagja a Népszinházának, igen rokonszenves megjelenésü, ügyes, routinirozott játéku művész, a kinek énekén azonban az első felvonásban meglátszott, hogy nincs tisztában a szinház akusztikájával és amig ezt kipróbálgatta, mintha torokhangokat hallottunk volna, ez nem hatott valami kellemesen. A hangja különben érces s mégis elég lágy ahhoz, hogy behizelgő, rokonszenves legyen. Főleg a középső regiszterben és néhány igen magas hangjában van a főereje. Különös dicsérettel emlékezünk meg a mi baritonistánkról, *Rajcsányi* Istvánról (Henry márki), a ki ma egyik legjobb szerepéhez jutott és igazán mesteri precizitással, művészi lendülettel, gyönyörüen énekelt; sok számát meg is imételtette vele a lelkesült közönség. Azt hisszük férfiasan csengő, szép hangjának ez idén ebbe a darabba esik művészi kulminációja. Bátran soroljuk ebbe a művészi trióba *Kovács* Sándort, a kinek szintén egyik legjobb szerepe jutott Gáspár apóval, amiben — különösen az őrülési jelenetben — tényleg remekelt is. *Szalókiné* (Germain) gyönyörü hangját ma is — mint mindig — élvezettel hallgattuk.

Szöl.

Szentmiklósy Irén, ki utóbb a temesvári szinház soubrettcje volt, előzőleg pedig a budapesti Magyar Szinház énekesnője, szombaton, 24-én mutatkozik be szinpadunkon *Lili* cimszerepében. A bájos művésznő egy évig külföldön tanult előkelő énekmesterektől s hazajövet — először szinpadunkon mutatkozik be. Meglehet, hogy jövőre Kunhegyi társulatához szerződik.

SZERKESZTŐI ÜZENET.

Heinrich Ferenc Helyben. Ön a „Sztrájkbizottság" cimü cikkünkből kifolyólag levelet intézett szerkesztőségünkhöz, a melyben „saját becsületük érdekében" a következőket jelenti ki:

1) önöket, mint felnőtt munkásokat a munka abbanhagyására senki nem izgatta, mert

2) nem volt rózsás keresetük, mert „a Grünvald és Schiffer cég nem azon egyének, a kik a munkásnak azon általány béreket fizetnék", mert „azon csoport munka rendszerrel ismét az önök bőrére ment a vásár."

1) Csodáljuk, hogy a „saját becsületük érdekében" irt irása ellentetben van a tényekkel. Önök tizen elválalták a munkát, alá irták mind a tizen a szerződást, nem háborgatta önöket senki a munkaadók részéről s mikor Pintér Károly, az önök vezere, az általunk is közölt levéllel megjelent, másnap abbanhagyták a munkát. S mikor a munka abbanhagyásának okát kerdettek önöktől, azt feleltek: mi utánnunk ne kiabáljon senki stb. stb. Ha valaki e között a két tény között nem látja az összefüggést, arra nem vesztegetjük a tintát, meg ha „a saját becsülete érdekében" tagadja is le a tényeket.

2) Rózsás keresetuk nem volt, de mégis több volt, 2 kor. 70 fillérnél, ha csak oda nem számitja az allás-csinalásra fordított fel napot, a mely azonban a két heti munkában többé nem ismétlődik. Mi amugy számitottunk. De akár volt rózsás keresetük, akár nem volt, önök alairtak a nevüket annak a szerződésnek, tehát a „saját becsületük érdekében" meg kellett volna tartani a szavukat, pláne mikor meg azt is tagadják hogy valaki izgatta volna onöket a munka abbanhagyására. Meg akkor is kötelessége valakinek megtartani a szavat, ha a szamitasában csalodik, mert a ki a saját becsületét becsüli valamire, annak nem szabad azt ok nélkül eljátszani.

Végül: őszintén sajnáljuk önöket, hogy a szociálista elvekkel akarják bajaikat orvosolni. Az önök baja az, hogy sokan vannak, hogy Fejérvárott 7—800 ember él az épitőipar után. Fejérvár nem tud ketszáznál több embernek kenyeret adni. A gyalogsági laktanya 50 ember munkájával 3 hónap alatt teljesen elkészül. Egy része a vidékre megy, egy jó résznek pedig a nyár folyamán, legnagyobb munka idő-ben sem lesz keresete, (a mint már tavaly is volt). Pláne, ha ugy emelik a fejérvári épitőmunkások jó hirnevét, a hogyan elkezdték, hogy már Pesten is gyülölettel fordulnak el a fejérvári munkás nevétől, mert a helyett hogy szorgalmasan dolgoznának, mindig [illegible] bajaik orvoslása fölött tanácskoznak. Az igaz, hogy a „sztrájkmozgalommal kisróftoltak félórával, vagy egy órával kevesebb munkaidőt, helyet szoritottak egy-két munkástársukkal [illegible] az is bizonyos, hogy elkeseritettek a munkaadókat ugy, hogy az ember szörnyülködéssel hallja, mikor önökről beszélnek. Ismerünk egy jólelkü épitő iparost, a ki a legsulyosabb időkben, akkor, a mikor neki is áldozatába került, gondoskodott munkásairól, hogy keresetük legyen. Mikor aztán a legégetőbb volt a munka, otthagyták valamennyien.(a saját veje is kénytelen volt velük menni) mert akkor önök jogaikat keresték. Hogy a jogaikról van fogalmuk: bebizonyitották, de azt is, hogy a méltányosságot nem ismerik. Egy pár órai kevesebb munkaidőért odadtak a jó hirnevüket, azt a jó hirt, a mely a fejérvári épitőmunkással velejárt. Hvgy egy-két munkással több dolgozik, az az önök nagy bajain nem fog segiteni, mert százak az idén is sétálnak majd. Hogy aztán erre elegendő flastrom lesz-e, ha önök szidják a munkaadókat, akarnak szavazati jogot, beszélnek a két évi katonaságról, civilistáról stb. szóval olyan diókat ütnek-vernek a miben az ország képviselőinek is beletörik a foguk, ha e mellett szidják az Istent, vagy el akarják hitetni magukkal, hogy talán nincs is Isten, hogy ez meg fogja-e nyugtatni az önök lelkét, abban már alaposan kételkedünk. Istenben bizni, dolgozni, ha épitő munka nem akad, másba kezdeni: ezt tegyék, akkor majd boldogulni fognak.

Érdeklődőknek. Lapunk olvasói és barátai, főleg a vidéki családapák soraiból, csaknem naponként kérdezősködnek nálunk a városunkban létesitendő internatus ügyének mibenléte felől. A magunk örömére és a kérdést intézők megnyugtatására, teljesen illetékes helyen szerzett információink alapján jelenthetjük, hogy az ügy nemcsak hogy nem alszik, hanem igen is él és mozog. Mint a féle nagyfontosságu dolog, sok körültekintést, sok áldozatos munkát igényel. Ugy tudjuk, a vezetőség már közel napokban hozzáfog az intézmény szervezetének kidolgozásához. Minden ellenkező irányu hireztelés illetéktelen s mondjuk talán nem is egészen jóakaratu forrásból ered. Tudomásunk szerint az intézet sorsát sokkal erősebb kezek és — lelkek mozgatják, semhogy annak sorsa felől aggódnunk kellene. Tehát egyelőre — legalább pár hétig — bizalomteljes várakozas kéretik. Egyébként a magunk részéről is örülünk, hogy ez a nagyfontosságu intézmény oly széles körben, oly nagy rokonszenvvel találkozik.

J. Sümeg-Csehi. Sz. J. barátunk nincs már Merárban: a mult héten hazaérkezett s otthonn küzd a betegséggel.

Pontos. Helyben. Igaza van, véletlenül, illetőleg helyszüke miatt maradt ki. Egyébiránt kitünően sikerült, mint a Kath. Kör egyéb estélyei, összesen 46-an voltak a vendégek.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására juttatni, hogy **Kigyó-utca 18. szám alatt** a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

szabó-műhelyt és ruhatisztító-intéztézetet

nyitottam.

Sok évi gyakorlatom azon helyzetbe juttat, hogy a tisztelt közönség minden igényeinek a legjobban megfelelhessek.

A legdivatosabb állású ruhákat is úgy tisztitom, hogy azok a divatos formájukat továbbra is megtartják.

Egy öltöny tisztitása és javitása 2 korona.

Hozzá egy öltöny vasalása **1 kor.**

Öltönyöket és kabátokat a legolcsóbban forditok.

Miután főtörekvésem, hogy a t. megbizóimat legteljesebb megelégedésre kielégitsem, szives pártfogást kérve, maradtam

kiváló tisztelettel

Jäger Béla,

szabó-mester,
vegyi- és müruhatisztító,
Kigyó-utcza 18. sz.

Ház eladás.

Sarló-utca 39. sz. alatt VIG JANOSNÉ s gyermekei tulajdonát képező ház szabad kézből eladó. — Feltételekről Dr. Saára Gyula ügyvéd (Kossuth-utca 8. szám a.) ad bővebb felvilágositást.

Állandó cukorka-áru

KIÁLLITÁS

megtekintésére felhivom a nagyérdemü közönség b. figyelmét.

Minden e szakba elképzelhető: csokoládé-cukorka, cukrászdai sütemények és a legfinomabb cukorkák ezer és ezer fajtája bámulatos olcsón kaphatók.

Lakodalmi, báli és más alkalmi sütemények és torták megrendelhetők helybe és vidékre.

Tisztelettel

Kitreiber Nándor utóda,

első székesfehérvári cukorka-gyára,
Nádor-utca 10. sz.

35-ik esztendeje már, hogy megjelen a

„BORÁSZATI LAPOK"

Ily hosszu idő óta *uttörője, vezetője, tanitója, szerelő jó barátja* ez a lap a **magyar szőlőtermelőknek.** Foglalkozik ugy az *ojtvány*, mint a *szénkéneg, mint a homoki szőlők* müvelésével.

Nyilt, *őszinte fegyverrel* küzdött mindenkor a bortermelés érdekei mellett.

Most már *könnyebb lesz.*

Az **olaszborvám fel van mondva** egy **országos borértékesitő szövetkezeti szervezetet csinál** dr. *Darányi* földmivelési m. kir. minister ur, a ki **200,000 koronával járul** egy központi szövetkezet létesitéséhez. **A vidéki szövetkezetek első befektetésükhöz előleget** kapnak, a beadott mustra is előleget.

Kétszeres munkára kapjunk tehát, *tanuljunk tovább.* **443 825** *szőlős gazda van Magyarországon.*

Sok belőlük még sokat tanulhat a *szőlőtermelés* és a **borkezelés** terén. *Tanulhat a lapból, ez a lap a*

„BORÁSZATI LAPOK"

Előfizetési dija: *Egy évre* 10 korona; *félévre* 5 korona; *negyedévre* 2 korona 50 fillér. Megjelen minden vasárnap.

Gazdag tartalom, olcsó előfizetés.

Mutatványt ingyen küld a **kiadóhivatal, Budapest, Üllői-ut 25 sz.** (Köztelek).

UJ ELŐFIZETŐK szép szines, művészi kivitelü képet kapnak a **„Hárslevelü"** vagy **„Darányi"** fajta szőlő fajról, azt, a melyik jobban tetszik. **Könyvek közül** választhatnak: **Szőlőink ujjá alakitása.** Irta: **Baross Károly. Peronospora elleni védekezés.** Irta: **Sajó Károly. Pinceszövetkezetek alakitása. Pályanyertes mü. — Szőlőmivelés politikája** Irta: **Baross Károly.**

Nyomatott az Egyházmegyei könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

00000055